

ikke opholde mig længe ved. Men at det er ønskeligt ogsaa for Revisorernes Vedkommende at faae mere reglementmæssige Bestemmelser, et Slags Instrux, som Revisorerne kunne gaae efter, tror jeg, vil være tilfældet i høi Grad. I mange Tilfælde ville Revisorerne, navnlig ved en større Sparekasse, staa i Tvivl om, hvad man kan vente af dem. Revision og Revisoren ere meget forskellige Ting. I mange Tilfælde er Revisionen kun en ren Konference af Regnskaberne og med Børgernes Tål. Saaledes som Lovforslaget tilfigter, at instruere Revisorerne noget mere, tror jeg, vil være heldigt, og denne Instrux kunde utvivlsomt udvides endnu mere. Naar altfaa § 3 bliver gennemført og § 2 f og g faae en nærmere Udvikling af den Tanke, som ligger deri, tror jeg, vi ere komne et væsentligt og betydningfuldt Skridt frem med Hensyn til vore Sparekassers Stilling. Dernæst ville vi ogsaa derved være komne til Sigthed i Stilling med de Lande, der ligge os nærmest, og med hvis Lovgivning der er Bestræbelse for at faae tilveiebragt en vis Ensartethed, nemlig de andre skandinaviske Lande. Jeg behøver ikke at minde om, at den svenske Lov af 1ste Oktober 1875 har de tvende Hovedpunkter, der svare til Bestemmelserne i § 3 og § 2 f og g. Man begyndte i Sverrig ligesom her med en meget detailleret Plan til Indretning af Sparekasser, og, efter at have debatteret derom i 4—5 Aar, ja, vistnok endogsaa længere, endte man med det Resultat, jeg her har nævnt. Den svenske Lov, som jeg har nævnt, indeholder endnu en Bestemmelse, hvori nærværende Lovforslag slutter sig dertil, navnlig med Hensyn til Reserverfonden. Jeg er ganske enig med de ærede Medlemmer, der have ment, at en god Reserverfond var en god Ting; men jeg kan paa den anden Side ikke finde tilstrækkelig Grund til at istemme den Sammen, man har hørt over Reserverfonden ved vore Sparekasser; thi jeg tror, at de $4\frac{1}{2}$ pCt., som man pleier at anslaa Reserverfonden til, ikke er en daarlig Begyndelse. Naar den svenske Lov og ligeledes Lovforslaget her har sat 10 pCt. som Noget, man i og for sig maatte anse som en respektabel Reserverfond, som Høiden af, hvad der under almindelige Forhold behøves, tror jeg, at man maa erkjende, at $4\frac{1}{2}$ pCt. gaa godt op derimod. I Norge har man, saa vidt jeg veed, for Resten ikke sat 10 pCt., som Reserverfondens Størrelse, der har man sat 6—7 pCt., nemlig $\frac{1}{15}$ af Interessenternes Indstud. Men det er jo egentlig ikke saa underligt, at vore Sparekasser ikke have saa store Reserverfonde, som det i og for sig var ønskeligt. Jeg er nemlig ikke enig med den ærede Minister i, at vor Sparekassainstitution er saa gammel. Ganske vist have vi havt Sparekasser i en temmelig lang Aarrække. Men Sparekasser paa det Trin af Udviklingen, som vi nu have dem, have vi ikke havt i ret mange Aar. Vor ældste Spare-

kasse er af 1820, men indtil 1850 havde vi kun faaet 35 Sparekasser. Det er ikke engang fra Forsatningsforandringen, at det Opsving i Sparekasserne er begyndt, som mulig har fulmineret, men mulig ogsaa endnu har en Fremtid for sig. Det er egentlig først fra 1867, at vi have begyndt den frodige Udvikling, der har ført til det store Antal Sparekasser, som nu er tilstede. I de 5 Aar fra 1867—72 oprettedes der 145 nye Sparekasser, og nu er Sparekassernes Antal, som sagt, omtrent 400. Indstudskapitalen er vokset i lignende Forhold, ved Udgangen af 1872 var der ca. 150 Mill. Kr., nu er den omtrent 220 Mill. Altfaa Sparekasserne i den Tilstand, hvori de nu ere, ere i Virkeligheden en ny Institution, og af en saadan ny Institution kan man ikke forlange en stor Reserverfond; thi Reserverfonden skal spares sammen, og det at spare sammen kræver Tid; men vore Sparekasser have endnu ikke havt Tid til at samle sig tilstrækkelige Reserverfonde. Imidlertid er der god Grund til at haabe, at naar Sparekasserne udvilde sig med sund Soliditet og nyde den samme Liddid i Besolknigen som hidtil, vil det kunne lykkes dem i en overskuelig Fremtid at faae deres Reserverfond bragt op til passende Størrelser. At der i den Henseende findes Tilfældelse og Opmuntring Sted, finder jeg ganske rigtigt; jeg tror nok, at noget af det Nyttigste, man kan opmuntre Sparekasserne til, er at sørge for gode Reserverfonde. Jeg tror heller ikke, at dette Forslag er saa drakonisk og grusomt som det ærede Medlem for Corp Amts 2den Valgkreds (Alberti) nævnte. Thi saavidt jeg kan se, er der en Mulighed for, at der ogsaa kan blive bestemt Pensioner efter dette Forslag. Hvis jeg ikke feiler, vil § 2 b., som handler om Bestyrelsens Lønningsforhold, ogsaa kunne omfatte Pensioner til velkjente Embedsmænd, ialtfald efter den Opfattelse, vi have her i Landet af Forholdet mellem Pensioner og Lønninger.

De Punkter, jeg har nævnt, anser jeg altfaa for Hovedpunkter, og jeg tror, at hvis man begrænsede sig til Noget i den Retning, vilde det være meget let at gennemføre en Lov ogsaa her i Thinget; men med Hensyn til, hvad der gaar ud deraf, maa jeg ogsaa for mit Vedkommende sige, at Betænkelighederne begynde. Jeg er meget tvivlende overfor hele den indgaaende Ordning af Sparekasserne, af de Forhold, der ommeldes i § 2, og jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt at gennemføre noget Saadant, navnlig af Hensyn til, hvad en Sparekasse er. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) opkaftede igaar dette Spørgsmaal, og det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojten) slog hurtigt til overfor denne Tanke og sagde: Lad os først faae Klarhed, hvad en Sparekasse er. Jeg tror, at Ingen, som har sand Kjerlighed til en Sparekasselow, vil samstemme med det ærede Medlem for Præstø Amts